

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΑΣΙΑΙΣΣΑ, είτε στην Αικατερίνη των Μεδίων ο Ρουτζιέρι, θέλετε να μάθετε γιατί θά πεθάνη ο γιός μου; Νά σάς πώ. Πρώ όλίγου, όταν είσαστε μπρός στο παράθυρο κ' εγώ στεκόμουν κοντά σας, συγκέντρωσα όλη μου την προσοχή στο χέρι σας, γιατί μονάχα έτσι μπορούσα να τό έχω κάτω απ' τό βλέμμα μου και να τό έμποδίσω άν έπαυσε να κινηθή. Τό δαχτυλίδι που φορούσατε σπανηροβόλουσε μέσα στο σκοτάδι και τό βλέμμα μου παρασώλου-

θουσε σαν άρραφάμενα τίς άναλαμπές του. Έξωρα, τά μάτια μου θόλωσαν και δέν έβλεπαν πια ούτε δαχτυλίδι, ούτε χέρι. Τό κεφάλι μου άμέσως ζαλίστηκε και την ίδια στιγμή γύρισε προς τό παράθυρο. 'Απ' αυτά τά σημεία κατάλαβα, ότι κάτι επρόκειτο να μου άποκαλυφθή κ' ότι ή όρασί μου θά βυθίζονταν στο μέλλον. Τό βλέμμα μου διαπέρασε πράγματι τό γυαλίσιμα και έν τούτοις δέν διέκρινε άμέσως τόν γιό μου, 'Όταν ύστερ' από λίγο τόν είδα καθαρά, ήταν ως είκοσι βήματα μακριά απ' τό παράθυρο, στεκόταν στον άέρα και περιβαλλόταν από ένα φως άπαισιόδοτο, πό όποιο άποτελούσε χυτηγή αντίθεσι με τό γύρο σκοτάδι. Τό σώμα του ολόκληρο έλαμπε και είχε τό χέρι του άνομισμένο στο δεξιό μέρος του στήθους. Έξωρα τό χέρι άπαραιβήθηκε και φανερώθηκε με μεγάλη πληγή, απ' την ό-ποια έιχεζε άφθονο αίμα, αίμα όμοιο σαν άναλυτό κρύσταλλο και όχι κόκκινο, όπως τών άλλων ανθρώπων. 'Η όπιασία αυτή δέν βάσταζε παραπάνω από δυό λεπτά. 'Αλλά σε μία στιγμή τά βλέμματά μας διασπαιρώθηκαν και είδα πώς τό δακό του έδειχνε μεγάλη λύπη. Σγά—σγά τό σώμα του μεταβλήθηκε σ' έλαφρόν αίμα, τό φως έξαφανίστηκε, ή όπιασία διαλύθηκε...

'Η φωνή του Ρουτζιέρι, σβήνοντας σγά—σγά, έμοιάζε στα τελευταία του λόγια με ψιθυρισμό. 'Ο άστρονόμος έτελειωσε, αλλά έξακολούθησε να έχη τή ματιά του κορφωμένη στο κενό.

'Η Αικατερίνη έφροκίσαε. 'Ενίσχυσε όμοιο τή θέλησί της, έπεβλήθηκε στον έαντό της και είπε με σταθερή φωνή, γεμάτη άγριότητα :

—'Ο σύζυγός μου οινήθιζε να μου λέη, ότι σκορπίζα παντού τό θάνατο... Σου όρκίζομαι λοιπόν άτόφνε, ότι δέν θα πάρω πατέ να σκορπίσω τόν θάνατο... 'Ο Μαριγκάσ πρέπει να πεθάνη και θα πεθάνη! 'Ο Κάρολος πρέπει να πεθάνη και θα πεθάνη... Θα καταρτίσω σε θεούς και σε δαίμονες και είμαι βέβαιη πώς θα με βοηθήσουν να άνεβάσω στο θρόνο τόν 'Ερρίκο, τό λατρεμένο μου γιό...

'Υστερ' απ' αυτά τά τρομερά λόγια, ή Αικατερίνη έκαμε τό σημείο του σταυρού! 'Ηταν ακούργιος, αλλά και θεοφοβούμενη. Γύρισε κατόπιν στο Ρουτζιέρι και τού είπε :

—Ρενάτε, βλέπεις πώς κ' ό ίδιος ό Θεός καταδικάζει αυτόν τόν άνθρωπο...
—Τό γιό μας;

—Ναι. 'Ας άφήσουμε λοιπόν να γίνη ότι είνε γραμμένο απ' τή μοίρα. 'Όσο για την Άλλη, τή βασίλισσα της Ναβάρρας ένωσώ, πρέπει κ' αυτή να πεθάνη. Άκουσε δώ, Ρενάτε. 'Εμπρολόγησα όλους αυτούς τούς άρχείους Ουγενότους, που κατέβησαν την πρωτεύουσα, απ' τή βασιλιάσα τους μέχρι τού τελευταίου εγγενούς, και σε βεβαιώνω πώς είνε όλοι τούς επαναστάτες. 'Αν δέν πατάω αυτό τό θρησκευτικό μεταρρυθμιστικό κίνημα από τώρα, θάρη γρήγορα με μέσα που ή μοναρχία θα καταρθεί. Πρέπει λοιπόν ν' άρχισή τό κλάδεμα! 'Η κερφάλή της μεταρρυθμίσεως είνε ή 'Ιωάννα ντ' Άλμαρσέτ, ή όποία γνωρίζει και τό μυστικό μου. Έξαφανίζοντας αυτήν, σώζω τόν έαντό μου και μαζί με μένα την έκαλήσια και τό κράτος. Κι' έπειδή ή γυναίκα αυτή τυγχάνει να είνε και θετή μητέρα του Μαριγκάσ, που τόν άγαπά σαν παιδί της, βρίσκω πώς είνε πολύ φρεσκό και πολύ δίκαιο να συναποθάνουν!...

Λέγοντας αυτά τά λόγια, ή Αικατερίνη τών Μεδίων τράβηξε συγχρόνως τό Ρουτζιέρι να βγούν έξω απ' τόν πάγο.
—Μά πώς, δέν ήρθαμε δώ με τό σκοπό να κιντάξουμε τ' αστέ-

ρια; τή ρώτησε εκείνος.
—'Η παρατηρήσεις σου είνε περιττές, τού είπε ή βασίλομήτωρ. Τώρα πια έμαθα ό,τι ήθελα να μάθω...

Πέρασαν μαζί ένα μεγάλο μέρος τού κήπου κ' έφτασαν μπρός σ' ένα μικρό και κομψό κίονα που δέν άπέχει περισσότερο από ένατό βήματα απ' τόν πάγο.

Μπήκαν μέσα στο κίονα, τό όποιο ή Αικατερίνη είχε προορίσει για κατοικία τού είνουσιμένου της, κ' άφού πέρασαν τόν προθάλαμο, βρέθηκαν σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο. Έκει έλάω σ' ένα μεγάλο τραπέζι ήσαν άπλωμένοι διάφοροι άστρονομικοί χάρτες. Γύρω στους τοίχους ήπηχε με άπλουσιωπάτη βιβλιοθήκη.

—Πάμε τώρα στο χημικό σου εργαστήριο, είπε ή Αικατερίνη στον είνουσιμένο της.

'Ο Ρουτζιέρι άνατριχίσαε, αλλά δέν μπορούσε παρά να ύτακούση. Πέρασαν εκ δευτέρου στον προθάλαμο και ό άστρονόμος άνοιξε, με τρία διαφορετικά κλειδιά, με βαρετά πόρτα με σιδερένια έλάσματα. Πίσω της ήταν άλλη πόρτα, έπίσης σιδερένια. 'Η δεύτερη αυτή πόρτα δέν έφερε καθόλου κλειδαριά. 'Αλλά, μόλις ή Αικατερίνη πάτησε δυνατά ένα άόρατο έλατήριο, άνοιξε, ή μάλλον ύπεχώρησε, άφίοντως πέρασμα σ' ένα μόνον αίμα.

Τό δωμάτιο όπου μπήκαν τώρα, φωτιζόταν από δυό παράθυρα. Πίσω όμως από τά όφρα χρωματιστά τζάκια που τούδναν έξαρετική χάρη και κομψότητα, ήπηχε ένα σιδερένιο γυαλίσιμο κελύδιωμα. Συγχρόνως δυό χοντρά δερμάτινα παραπετάσματα τό έπροκρίασσαν από κάθε βλέμμα.

Η ΠΕΝΓΑΜΟΡΦΗ ΠΟΥ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ

'Η πρό ήμερών έπανελθούσα εκ του ταξιδιού της στον Νέο Κόσμο Μις Έδρωπή 1930, δις 'Αλίση Διπλαράκου.

'Ο Ρουτζιέρι άναψε δυό κεριά και τό δωμάτιο φωτιζόταν άμέσως. Μέσα σ' αυτό ήσαν τοποθετημένα έδω κ' έκει πεντέξη τραπέζια κ' έπάνω σ' αυτά πέμπολλα χημικά εργαλεία, διπλώστρια και άλλα όργανα.

Μέσα σ' ένα μικρό άνοιχτό ντουλάπι διακρίνοντο κομμάτια έκασιστη υποκαλάνα, γεμάτα διάφορα ύγρά. Δίπλα κεινόταν με άπλουσία συλλογή από προσπίδες, γυάλινες ή σιματινές.

Σε μία άλλη γωνία βρισκόταν ένα κομψό γυαλίνο τετραγόνο, όμοιο με προθήκη καστιλιέτου, μέσα στο όποιο ήσαν θαμμένα με τάξη κάθε λογής άντικείμενα. Σ' ένα νείμα της Αικατερίνης, ό Ρουτζιέρι άνοιξε τό γυαλίνο κελύδιωμα της προθήκης, με τή βοήθεια ενός μικρού κλειδού, που τό έφερε πάντα γύρω απ' τό λακό του κορμιεμένο από χρυσή άλυσσοθήκη.

'Η Αικατερίνη έσπαιψε κεριά στην προθήκη και ψιθύρισε :

—'Ας δούμε κ' άς διαλέξουμε...
Τί είνε αυτή ή χοντή βελόνα, Ρενάτε; 'Ο Ρενάτος έσπαιψε κ' αυτός και μ' αυτή την κίνηση τά κεφάλια τους άγγίξαν τό ένα τό άλλο. 'Η Αικατερίνη γελούσε και τό πρόσωπό της παρουσίαζε εκείνη τή στιγμή άπασία όψη.

—Γ' αυτή τή βελόνα ρωτάτε, Μεγαλειοπάτη; άποκρίθηκε ό Ρουτζιέρι με χαμόγελο. Πάρτε έναν άποσυνόητοσε καρπό, παραδείγματιος χάρην ένα χνουδάτο και κατακόκκινο ροδάκνο. Βυθίστε έπειτα μέσα τή βελόνα που ή κνήπη

της είνε τόσο λεπτή, ώστε θάνα άδύνατο να τρανή τό μέρος όπου κορφώθηκε. 'Ο καρπός ύστερ' απ' αυτό δέν θα πάθη τίποτε, αλλά όποιος τό έκθεάζει, θα πάθη ζαλάδες και τό βράδυ θάνα νεκρός...

—'Α. ά, κατάλαβα! Κι' έκείνο τό ύργο που βρίζεται κλεισιμένο στο μπουκάλι; Νομίζει κανείς πώς είνε καθαρό λάδι...

—Και πράγματι λάδι είνε. 'Αν ρίξετε όμοιο μέσα στο άγνό λάδι τούς λάμπας σας δέκα—δώδεκα σταγόνες απ' αυτό, θα κομηθήτε όπως πάντα, χωρίς να αισθανθήτε καμιά άδιαθεσία, αλλά δέν θα ξυτηνίσετε πια!...

—Θαμάρια, Έξωρα, Ρενάτε! Κι' αυτά έδω τά μπουκάλια στη σειρά;

—Περιέχουν έγκυλίσιματα από διάφορα λουλούδια. 'Ας ύποθέσουμε, ότι περπατάτε με κάποιον φίλο σας μέσα στον κήπο και ότι τού εκθεάζετε την όμορφή μιάς τριανταφυλλιάς. Αυτός στέκεται να τή θαυμάση και σκέβει να κόμη ένα τριαντάφυλλο. Τό παίρνει, τό μυρίζει και... πάει καλά του άν την προηγούμενη μέρα έλάβατε τή φροντίδα να χύσετε μέσα στα φύλλα του ρόδου δέκα σταγόνες απ' αυτό τό ύργο.

(Άζολούθε)